

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 7Cdo/191/2021                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 7517222121                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 30.06.2022                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Peter Brňák              |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2022:7517222121.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Šoltésom, so sídlom v Bratislave, Mýtna 48, proti žalovanému V. B., bývajúcemu v A. - Y., A. XXX, za účasti osobitného subjektu občianskeho združenia VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, so sídlom v Bratislave, Šafárikovo nám. 7, IČO: 42 362 962, o zaplatenie 3.462,04 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 11Csp/520/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 26. novembra 2020 sp. zn. 5Co/351/2019, takto

### rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 26. novembra 2020 sp. zn. 5Co/351/2019 z r u š u j e a vec vracia Krajského súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 26. februára 2019 č. k. 11Csp/520/2017-79 žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala zaplatenia sumy 3.462,04 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.624,31 eur od 18. decembra 2016 až do zaplatenia a náhrady trov konania, zamietol (výrok I.). Žalobkyni uložil povinnosť uhradiť žalovanému 100% trov konania, ktoré budú vyčíslené v osobitnom uznesení po právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.). Subjektu Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov so sídlom Šafárikovo nám. 7, Bratislava trovy konania nepriznal (výrok III.).

1.1. Rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 prvá veta, § 53 ods. 2 a 5, § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/ zákona č. 129/2010 Z. z., § 92 ods. 8 prvá veta zákona č. 483/2001 Z. z., § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 CSP.

1.2 Súd z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že dlh žalovaného sa stal splatným dňom 22. novembra 2016 po tom, čo právna predchodkyňa žalobkyne (Slovenská sporiteľňa a. s.) uplatnila svoje právo a zosplatnila celý úver v dôsledku neuhrádzania splátok riadne a včas, a to listom zo dňa 23. novembra 2016, ktorým ku dňu 22. novembra 2016 vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru. V konaní

nebolo sporné, že predmetná zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou, ale bolo sporné, či žalobkyni svedčí aktívna vecná legitímácia. Argumentoval, že žalobkyňa v konaní nepreukázala, že banka pred postúpením pohľadávky klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedostatok aktívnej legitímácie postupníka. Žalobkyňa teda nepreukázala, že v čase, kedy mala byť pohľadávka Slovenskej sporiteľne, a. s. voči žalovanému na ňu postúpená, boli splnené zákonné podmienky postúpenia, preto žalobu zamietol.

2. Proti uvedenému rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalobkyňa. Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo 26. novembra 2020 sp. zn. 5Co/351/2019 rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.1. Na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia v súvislosti s námietkami žalobkyne v odvolaní, odvolací súd doplnil, že preskúmavanie vecnej legitímácie či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdennej povinnosti na strane žalovanej) je imanentnou súčasťou súdneho konania. Dôvodil, že v danom prípade na základe námietky žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobkyne, pre nesplnenie zákonných predpokladov pre postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (zákon č. 483/2001 Z. z.), sa práve táto otázka (platnosti postúpenia) stala otázkou prioritnou pri posudzovaní žalobkyňou uplatneného nároku. Bremono tvrdenia, ako i dôkazné bremono na preukázanie splnenia tejto náležitosti boli na žalobkyni, ktorá dôkazné bremono neuniesla, keďže nepreukázala doručenie písomnej výzvy banky žalovanému, a teda splnenie zákonného predpokladu pre postúpenie bankovej pohľadávky. Zdôraznil, že sa nestotožňuje s názorom žalobkyne, že tým, že výzvy banky boli zaslané do sféry dispozície žalovaného mal tento objektívnu možnosť sa oboznámiť s prejavom vôle banky a že je nie na mieste zamieňať povinnosť odoslania výzvy s povinnosťou jej riadneho doručenia. V prípade poštových podacích hárkov, tieto preukazujú len podanie písomnosti na poštovú prepravu (nevedno akých písomnosti, na ktorej pošte a kým) žalovanému. Nepreukazujú, že by písomnosti (ktoré mali byť výzvou banky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách) sa dostali do sféry dispozície žalovaného, teda, že by boli žalovanému doručené. Nakoľko žalovaný práve túto skutočnosť namietal, bremono tvrdenia ako i dôkazné bremono na splnenie tejto náležitosti bolo na žalobkyni, ktorá ho neuniesla, keďže nepreukázala doručenie písomnej výzvy banky žalovanému a teda splnenie zákonného predpokladu pre postúpenie pohľadávky. Keďže žalobkyňa nepreukázala naplnenie všetkých predpokladov pre postúpenie bankovej pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách (doručenie výzvy dlžníkovi pred postúpením pohľadávky), postúpenie pohľadávky zmluvou z 24. marca 2017 odporuje zákonu a je teda v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatné. Žalobkyňa sa tak nestala veriteľkou žalovanej pohľadávky, a teda nemá dostatok aktívnej vecnej legitímácie v spore. Súd prvej inštancie preto správne rozhodol keď žalobný návrh zamietol.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“). Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3.1. Dovolateľka namietala, že v konaní bola riadne preukázaná jej aktívna vecná legitímácia. Preukázala ju oznámením o postúpení pohľadávky, ktoré bolo žalovanému zaslané na adresu jeho trvalého pobytu uvedenú v zmluve o úvere, ktorá je zároveň adresou jeho trvalého pobytu, doporučene poštou a súčasne preukázala, že právny predchodca/banka pred postúpením písomne vyzvala žalovaného na jej zaplatenie, ktorú skutočnosť preukazuje oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 23. novembra 2016, ktorú listinu banka odoslala žalovanému na adresu jeho trvalého pobytu, ako to preukazuje doručenková obálka k predmetnej listine, ktorá zásielka bola na pošte uložená dňa 2. decembra 2016 a žalovaný si ju neprevzal v odbernej lehote. Táto listina tak bola vo sfére dispozície žalovaného a ten mal objektívnu možnosť sa s ňou oboznámiť.

3.2. K nesprávnemu právnemu posúdeniu uviedla, že „odvolací súd sa pri posúdení právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/129/2010), hoci na ňu poukazuje“. Dôvodil, že keby odvolací súd posúdil správne právnu otázku splnenia zákonnej povinnosti právneho predchodcu/banky písomne vyzvať žalovaného na zaplatenie omeškaného dlhu pred postúpením pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a to v súlade s ustálenou rozhodovacou

praxou najvyšších súdnych autorít, zistil by, že táto zákonná podmienka postúpenia bankovej pohľadávky splnená bola, keďže výzva na zaplatenie bola v dispozičnej sfére žalovaného a ten mal objektívnu možnosť sa s ňou oboznámiť. Vychádzajúc z vyššie uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu posudzovanie situácie z objektívneho hľadiska posilňuje dobromyseľnosť i právnu istotu subjektov právnych vzťahov. Argumentovala, že k účinnému doručeniu neprítomnej osobe nie je nevyhnutné, aby sa adresát s prejavom vôle skutočne oboznámil, postačuje, že mal objektívnu možnosť tak vykonať.

3.3. Dovolateľka žiadala napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť podľa § 449 ods. 1 CSP.

4. Žalovaný sa k doručenému dovolaniu písomne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 „CSP“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu treba zrušiť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

10. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

11. V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí dovolateľ špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) odvolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax odvolacieho súdu (1Cdo/206/2016, 2Cdo/203/2016, 3Cdo/27/2017, 4Cdo/95/2017, 6Cdo/27/2017, 6Cdo/35/2017, 7Cdo/7/2018). Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie odvolacieho súdu mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ a mohlo by viesť k procesne neprípustnému bezbrehému dovolaciemu prieskumu priečiacemu sa nielen

(všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (porovnaj tiež Števíček M., Fícová S., Baricová J., Mesiarkínová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382 a tiež 1Cdo/181/2017, 2Cdo/71/2018, 3Cdo/28/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/1/2018, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/50/2017).

12. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa (1Cdo/181/2017, 2Cdo/167/2017, 3Cdo/235/2016, 4Cdo/172/2017, 5Cdo/13/2018, 7Cdo/114/2018, 8Cdo/78/2017).

13. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP sa dovolací súd zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným existujúcim rozhodnutím dovolacieho súdu (judikátom), ktoré tvorí súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe, a novým prípadom. Vychádzajúc z kontextu skoršieho rozhodnutia (judikátu) a jeho skutkového vymedzenia pritom za pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (ratio). Táto činnosť dovolacieho súdu je zameraná na zistenie (prijatie záveru), či nový prípad je s ohľadom na jeho skutkový rámec v relevantných otázkach (okolnostiach) podobný alebo odlišný od skoršieho prípadu. Pokiaľ dovolateľ nevysvetlí, ktoré rozhodnutie treba považovať za „skorší prípad“, dovolací súd nemá podklad pre takéto posudzovanie (nemôže posúdiť, či skutočne došlo k dovolateľom tvrdenému odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu), čo v konečnom dôsledku znamená, že nemôže prikrôčiť k meritornému dovolaciemu prieskumu.

14. Ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnil, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3Cdo/6/2017, 6Cdo/21/2017).

15. Z obsahu dovolania žalobkyne (aj) za použitia § 124 CSP vyplýva právna otázka, „či pred postúpením pohľadávky došlo zo strany postupujúcej banky k splneniu zákonnej povinnosti písomne vyzvať žalovaného (dlžníka) na splnenie svojho záväzku podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ak takáto výzva sa dostala do dispozičnej sféry dlžníka a tento mal objektívnu možnosť sa s ňou oboznámiť“, pri riešení ktorej otázky sa odvolací súd podľa názoru dovolateľa - odklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu; v dovolaní označila rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 5Cdo/129/2010, predstavujúce pri rozhodovaní o tejto otázke jeho ustálenú rozhodovaciu prax. Dovolací súd preto pristúpil k posúdeniu, či je opodstatnená argumentácia dovolateľa o odklone odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

16. V rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/129/2010 najvyšší súd - pri riešení otázky či musí byť vyhlásenie o zabezpečení bytovej náhrady (pri interpretácii ustanovenia § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka v spojení s § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka) fakticky doručené nájomcovi a nie je možné považovať neprevzatú zásielku doručovanú poštou za doručenie, len na základe zistenia, že adresát sa jej prevzatú zámerné vyhýba uviedol: „Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručenie je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručenie najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t. j. akonáhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície. Pri interpretácii požiadavky o „doručení“ písomného vyhlásenia v zmysle ustanovenia § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka, je potrebné vziať zreteľ na právne účinky jednostranných adresných (adresovaných) právnych úkonov vyplývajúcich z ustanovení

Občianskeho zákonníka § 43a ods. 2, vety prvej a § 45 ods. 1.; interpretácia procesných predpisov neprichádza do úvahy, tak ako to správne poznamenal odvolací súd. V zmysle týchto, prejav vôle vyjadrený jednostranným právnym úkonom pôsobí od doby, keď dôjde osobe, ktorej je určený. Prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. Dovolací súd poznamenáva, že voči prítomnej osobe (t. j. osobe priamo účastnej pri právnom úkone, ktorý realizuje druhá osoba) prejav vôle pôsobí (je účinný) ihneď. Neprítomnej osobe (t. j. osobe, s ktorou osoba, realizujúca právny úkon nie je v bezprostrednom styku) musí prejav vôle dôjsť; nemusí jej byť doručený (adresátom prevzatý). Prejav vôle dôjde neprítomnej osobe vtedy, keď sa ocitne vo sfére jej dispozície. Dôjdením do sféry dispozície možno rozumieť dôjdenie prejavu vôle do takej sféry, v rámci ktorej možno rozumne očakávať, že sa adresát s obsahom danej písomnosti oboznámi (môže objektívne oboznámiť). Posudzovanie situácie z objektívneho hľadiska posilňuje dobromyseľnosť i právnu istotu subjektov právnych vzťahov. Vzhľadom na konkrétnu situáciu je potrebné skúmať, či a ako i nedoručený (neprevzatý) prejav vôle pôsobí (je právne účinný) voči jeho adresátovi. K účinnému doručeniu neprítomnej osobe nie je nevyhnutné, aby sa adresát s prejavom vôle skutočne oboznámil, postačuje, že mal objektívnu možnosť tak vykonať. Kategorickú požiadavku o faktickom doručení vyhlásenia v zmysle ustanovenia § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka (t. j. jej prevzatie adresátom) prezentovanú odvolacím súdom nemožno považovať za správnu; bez ďalšieho by takýto výklad viedol k neudržateľnému stavu, kedy by aj bezdôvodné (svojoľné) odopretie prijatia (prevzatia) vyhlásenia znemožňovalo povinnému subjektu možnosť zabezpečiť nájomcovi zodpovedajúcu bytovú náhradu a domôcť sa vypratania bytu. Situáciu je preto potrebné posudzovať objektívne, ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Názory o účinkoch doručenia písomného právneho úkonu dovolací súd zastáva zhodne s konštantnou interpretáciou prijatou odbornou akademickou i právnickou literárnou verejnosťou (viď napr. Mazák, J., Vojčík, P.: Občianske právo s vysvetlivkami, 1. Zväzok, Bratislava, Iura Edition, 1996-2005, s. 96; podobne Luby, Š.: Výber z diela a myšlienok, Bratislava, Iura Edition, 1998, str. 196; Jehlička, O., Švestka, J., Škárová, M. a kol.: Občiansky zákonník, komentár, C. H. Beck, 2001, 6. vydanie, str. 279, 285, 286; Knappová, M., Švestka, J. a kol.: Občianske právo hmotné, sv. I, ASPI, 2002, str. 124, 125, 149; Jendrálek, P.: K téme „odstoupení od smlouvy prostřednictvím fikce doručení“, Právní rozhledy 4/2006 str. 142 a násl.; porovnaj napr. uznesenia NS ČR z 26. októbra 2005 sp. zn. 26Cdo/625/2005, z 30. júna 2008 sp. zn. 28Cdo/2622/2006). Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd zastáva právny názor, že ak nájomcovi bytu je daná objektívna (reálna) možnosť na základe oznámenia pošty prevziať si uloženú zásielku obsahujúcu vyhlásenie o zabezpečení bytovej náhrady v zmysle § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka, nastávajú hmotnoprávne účinky tohto jednostranného právneho úkonu v okamihu, kedy nájomca aj napriek uloženiu zásielky nevyužil objektívnu možnosť oboznámiť sa s jej obsahom."

17. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

18. Podľa § 92 ods. 8 ods. 2 zákona č. 483/2001 o bankách ... (účinného v čase postúpenia uplatnenej pohľadávky), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení

pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

19. Podľa § 34 Občianskeho zákonníka právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú. Jednostranný právny úkon pôsobí od doby, keď dôjde osobe, ktorej je určený (pozri § 43a ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka). Prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde (§ 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

20. Účinnosť adresných jednostranných hmotnoprávnych úkonov, ktorým je aj písomná výzva veriteľa (banky) adresovaná dlžníkovi (klientovi) na splnenie záväzku (v danom prípade výzva podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách), predpokladá, že prejav vôle je doručený adresátovi, t. j. že sa dostane do sféry jeho dispozície (pozri cit. zákonné ustanovenia v predchádzajúcom bode 19), nevynímajúc i neprítomnú osobu, ktorá ale musí mať konkrétnu možnosť zoznámiť sa s adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax za takúto možnosť chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávneho úkonu adresátom, ale aj prípady, keď doručením zásielky, obsahujúcej prejav vôle, do bytu adresáta či do jeho poštovej schránky, po prípade aj vhodným oznámenia do poštovej schránky o uložení takejto zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávneho úkonu objektívnu možnosť (príležitosť) oboznámiť sa s obsahom zásielky. Ak je jednostranný hmotnoprávny úkon doručovaný prostredníctvom držiteľa poštovej licencie, má adresát objektívnu príležitosť oboznámiť sa s jeho obsahom, ak sa zdržiava v mieste, kde sa mu doručuje. Ak mal adresát objektívne príležitosť oboznámiť sa s obsahom hmotnoprávneho úkonu, nie je právne významné, či tak skutočne urobil. Podľa dovolacieho súdu jedine právne významné okolnosti (napr. hospitalizácia alebo dlhodobý pobyt v zahraničí), samozrejme za situácie ich preukázania, sú spôsobilé založiť prekážku, ktorá až do jej odpadnutia objektívne vylučuje možnosť neprítomného adresáta zoznámiť sa s obsahom jemu adresovaného prejavu vôle v danom prípade výzvy podľa § 92 ods. 8 bankového zákona.

21. V okolnostiach danej veci nižšie súdu neposudzovali doručenie výzvy podľa § 92 ods. 8 bankového zákona podľa uvedeného zhora (bod 20), t. j. nezaoberali sa tým, či žalovaný mal objektívnu možnosť zoznámiť sa s obsahom mu doručovanej výzvy postupcu (banky) zo dňa 23. novembra 2016 (oznámenie o vyhlásení mimoriadnej platnosti), pričom nie je možné bez ďalšieho relevantného vyvodit', že by výzva nebola obsahom zásielky s podacím číslom F., na obálke ktorej je identifikovaná označením XXXX/LC\_ovms\_XXXX, zhodným s označením priamo i na danej výzve, doručovanej žalovanému doporučenou zásielkou prostredníctvom pošty s oznámením, že adresát si zásielku v odbernej lehote neprevzal (pozri č. I. 31, 32, 33 spisu).

22. Ak teda odvolací súd (bez ďalšieho) vyslovil, že žalobca nepreukázal, že by sa písomnosti, ktoré by mali byť výzvou banky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách dostali do sféry dispozície žalovaného, že by boli žalovanému doručené a pokiaľ sa týka písomnosti z 23. novembra 2016 (oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti) táto celkom zjavne žalovanému doručená nebola, keďže sa vrátila banke späť žalovaným v odbernej lehote neprevzatá, je jeho právne posúdenie veci neúplné a teda nesprávne.

23. Najvyšší súd preto uzatvára, že žalobkyňa v dovolaní, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, opodstatnene uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 432 ods. 1 CSP argumentujúc, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

24. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil

a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

25. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

26. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.